

בפעם הראשונה התכנסו ותיקי אצ"ל בלי המפקד. בגין נעדר

מגוב ריקבון

ועפר...

את חברי האירגון שממנו פרש. כיום חגם.

החלק השני של הערב, שאורגן והופק על-ידי יעקב בורזרצל, כלל מסכת אוריקולית שמסרה את סיפוריהם של החיילים האלמוניים של המחתרת, כאלה שנפלו בפעולות פיגוע שונות.

אנשי המחתרת, אלה שישבו בשורות הראשונות — מרידור, ציפורי וחבריהם — התמוגגו והתגאו. כזה אחר זה עלו שמותיהם של עולי הגרדום, ושל אחרים שנהרגו,

למען המישפחה הלוחמת. בסוף הערב ניגש מישפחה אל יעקב מרידור וסיפר לה כי קיים סרט כזה, וכי הוא רוצה לראותו אצל מרידור בבית. מרידור נדהם ואמר: «מה אתה מדבר? אתה יודע שאתה יכול להכין קסטות ולעשות מזה הון?»

ותמונותיהם הופיעו על המסך. הקהל היה שקט. ואז הופיעה על המסך תמונתו של מנחם בגין. קטע מתוך סרט ארכיון שבו הופיע בגין ונאם אל לוחמי המחתרת ואל המישפחות השכולות.

הטקס כולו הונצח בסרט וידיאו

הפורש מהפורשים - ראש-הממשלה יצחק שמיר, שהיה באצ"ל ואחר-כך פרש ממנו והקים, יחד עם פורשים אחרים, את אירגון לח"י, בא לכינוס ותיקי אצ"ל.

לכינוס, למרות שלא היה חבר באצ"ל, שרון ואשתו עזבו מיד אחרי ששמיר סיים את נאומו. לעומת שרון, שנכח במקום, חסרה נוכחותו של מנחם בגין.

האיש שלא היה אריאל שרון, שר הביטחון לשעבר, ואשתו לילי, שרון, שהיה בתנועת-העבודה, בא

שר-התיק שורת ואשתו טובה, שגם היא מוותיקי אצ"ל לשמאלה ציפורה מרידור ובעלה יעקב, רוב ותיקי אצ"ל התחתנו במחתרת עם נשים מהאירגון.

הוותיקים מימין: ראש-הממשלה, לידו אש"ת, שולמית, שהיתה גם היא במחתרת ומשם שמה, לידה מרדכי ציפורי,

ותיקי אצ"ל באו בהמוניהם והתחילו למלא את היכל התרבות בתל-אביב. כולם חיילים אלמונים, כאלה שהיו באמת באצ"ל וכאלה שחברותם באירגון המחתרת לא ברורה. נראה כאילו פיתאום עכשיו, אחרי 40 שנה, כשהמישפחה הלוחמת שולטת במדינה, היו רבים שהצטרפו פיתאום לשורות ותיקי אצ"ל.

אולם הכניסה של היכל-התרבות המה מפה לפה. אנשים עמדו בתורים ארוכים לפני דוכנים שבהם חילקו את המרליות. לכל כרטיס, שעלה 2500 שקל לזוג, צורף ספח למרליה. אנשים חייכו ובירכו אחד את השני בבירכת הגישמה. כפינה אחרת של אולם הכניסה עמדו אנשים וחילקו את עיתון הליכוד יומן השבוע, אחרי זמן קצר נראה כל אחד כשהוא הולך והעיתון תחוב מתחת זרועו. אנשים התלחשו ביניהם ותהו אם יבוא או לא יבוא מנחם בגין. הם קיוו עד לרגע האחרון.

האנשים החשובים, שרים וחבריי כנסת, התיישבו בשורות הראשונות, חייבו איש לרעהו חיוך של המישפחה הלוחמת, לחצו ידיים בהגיגות, כשהם זקופים וגאים. גם הם קיוו כי המפקד, מנחם בגין, בכל זאת יוכל לארוז את עצמו ולבוא לטקס ולפגישת המישפחה.

ואז, זמן קצר אחרי שישבו כולם במקומותיהם, נפתחה הדלת שליד הבימה, ואיש גדול נראה צועד פנימה בצעדים גדולים וכבדים. היה זה אריאל שרון, איש תנועת-העבודה לשעבר, יליד כפר מלל, עם אשתו לילי ושומר-הראש הצמוד שלו, שצועד אחריו כמו צל בכל אשר ילך. נכבדי השורה הראשונה חייבו לעברו חיוך של נימוסין, אך לא החליפו איתו כמעט מילה. שרון היה נטע זר במיפגש-רעים זה, והוא הרגיש זאת. הווג התיישב בשקט במקומו, בשורה השנייה, מאחורי חברי-הכנסת מאיר כהן-אבידוב.

מייד אחר-כך ניתן האות וראש-הממשלה, יצחק שמיר — מי שפרש מאצ"ל והקים ביחד עם חבריו אירגון מחתרת אחר, לח"י — נכנס לאולם מלווה על-ידי אשתו שולמית ושיירה ארוכה של שומרי-ראש. על פניו היה שפוף חיוך רחב, איש לח"י בא לברך

מנחם בגין, מפקד אצ"ל, עבר לביתו החדש. למחרת היום התאספו חבריו, ותיקי אצ"ל, לחוגג 40 שנה להכרזת המרד. רוחו של בגין ריחפה מעל האירוע.

ידיים חברי-הכנסת מאיר כהן אבידוב, החובש כיפה שחורה גדולה לראשו, לוחץ את ידיו של שמיר, ראש-הממשלה.